

1 Apró csoportunk időtlen idők óta sodródott a végtelen térben. Az emlékeztünkben lévő ősi törvények akaratának engedelmességgel, érintetlen, távoli területet kellett találnunk, hogy ismételten letelepedhessünk. Igaz, a számunkra elérhető ismert és feldarabolódott történelmünk nem nyúlik vissza a messzi múltba, de tudatunk perifériáján fellelhetők azok a parányi üzenetek, melyek civilizációnk hajnalán íródtak. Ezek az ősi foszlányok átölelik az összes nemzedéket, tápot adva a létezés egyetemes perspektívájának felfogására, mely töredékek idősebbek a csillagok nagyobb hányadánál.

Ó, igen. Ily régi kultúra vagyunk mi, és fennmaradásunk csakis annak a mérhetetlen bölcsességnek köszönhető, mely úgy ragyogja be az élettelen univerzumot, mint a semmiségből kipattanó szupernóva.

Ezért nem járunk csillagról csillagra, mint egy élősködő parazita... Az ilyen lények lehetőségeiken felül elszaporodnak, megfojtva ezzel a környezetüket és egész ökológiájukat. Ugyanis, ha kellőképpen tudnak alkalmazkodni, akkor az egész általuk elérhető életközösséget magukkal rántathatják, a feneketlen mélységbe.

Ilyent mi sose tennénk.

Hosszú kutatás után megtaláltuk a legkedvezőbb területet, és megkezdjük kimerítő utazásunkat. Mióta az én lényem kapcsolja össze a különálló elméket, azóta nem fordult még elő, hogy ennyiszor kellett volna teret hajlitanunk. Most már kivétel nélkül úgy gondoltuk, megérte a közös fáradozást.

Mikor kijöttünk a féreglyukból, mindenki nagyon kimerült volt. Pillanatok alatt zihálódt szét a közös tudat. Minden erőmet megfeszítve sem voltam képes összerendezni őket, pedig még tartottuk az ehhez szükséges legtökéletesebb geometriai formát.

Hagytam, hadd kóboroljon el mindenki saját gondolatainak útján. Pillanatnyilag semmilyen veszély nem fenyegetett minket, ezért nyugodtan pihenhettünk. Még a pontos pozíciónk meghatározásával sem törődtem. Nagyon kellemes volt.

Amint „végignéztem” társaimon, csodálattal töltött el a látvány, ahogy fémestéglalap formájú testükkel a világűr döbbenetes mélységének tartalmát tükrözve verték vissza, a tejút csillagaiból áramló fénysugarak megszámlálhatatlan milliárdját. Az előttünk lévő parányi nap sárga fénye már kiemelkedett a háttérből, hogy halovány sugaraival mutathassa az utat csoportunknak.

Megkezdjük a szétválást. Ezt már rengetegszer végrehajtottuk, ezért mindenki pontosan tudta, hogy mi a feladata. Muszáj volt ezt a fázist igen nagy pontossággal elsajátítani, mert a „kilépés” után nem mindig tudunk közös lényé fejlődni.

Robusztus méreteink ellenére könnyedén úsztunk a világűrben, viszont ilyenkor igen közel voltunk egymáshoz. Tízezres létszámunk miatt mindenki kiemelt figyelemmel tette a maga dolgát, vigyázva, nehogy egymásnak ütközzünk a feloszlás alkalmával.

Mivel mindnyájunknak ugyanaz volt a pozíciója, mint számtalan előző térhajlítást

• A novella Francis Carsac: *A Sehollakók* (1967) című könyv ihletése alapján készült.

megelőzően, a „testvéreim” pontosan tudták, mely irányba mennyit kell haladniuk. Az évezredek rutinnak köszönhetően ismételték a kommunikációs problémákat, így könnyebben háttérbe szoríthattuk az időnként felbukkanó nyomasztó gondolatainkat, amelyeket az egységes tudat hiányakor a magányosság érzete táplál.

Az átrendeződés most is balesetmentes volt.

Mikor már mindenki maradéktalanul hasznosította a tartalék energiáját, „belőtük” a csillag helyzetét. Nagyon pontosan hajtottuk végre a tér-manipulációt, ezért már erősen éreztük a naprendszer erőterét. Pont annak a fiktív gömbnek a szélén úsztunk át, melynek a belsejébe már csak jelentős kockázattal érkezhettünk volna meg.

Megszemléltük ezt a csodálatos égitestet. Minden érzékünket felé irányítottuk, és csak gyönyörködtünk a belsejéből kiömlő anyagban, mely előttünk kezdte meg hosszú utazását a távoli galaxisok felé.

Később megvizsgáltuk átmeneti otthonunkat. A számunkra megfelelő bolygó még nagyon távolinak találtatott, de így is sokat megtudtunk felőle.

Amit mindenki nagyon nehezményezett, az a borzasztóan forró és kellemetlen időjárás, mely a planéta nagy részét uralta. Mondjuk, ez nem volt meglepő. A céljainkkal az harmonizált legjobban, ha a központi égitesthez közel tudunk leereszkedni. Különösen most, hogy energiakészletünket a kelletténél jobban felemésztette a hosszú utazás, a szokásosnál is közelebb kellett kerülnünk hozzá.

Lassan, a viláágűrben „suhanva”, a napszél áramának ellenállásában elértük a megfelelő távolságot és ismét módosítottunk pályánkon. Beértünk a bolygó egyre erősödő gravitációs terébe, mely „elkapott” minket.

Pont ez volt a célunk. Tökéletesen számoltuk ki a szükséges korrekciót, ugyanis nem sokkal az atmoszféra felett bolygókörüli pályára álltunk.

A hatalmas forróság csak a sarkokon volt elviselhető, ezért úgy gondoltuk, ha bármiféle életformával találkozunk, az csak ott lehetséges. Lassítottunk a felszínhez viszonyított relatív sebességünkön, és megkezdtük az ereszkedést. Csoportunk két részre oszlott, hogy elfoglaljuk helyünket mindkét póluson. Mindenki boldog volt, hogy már itt tartottunk, pedig a munka nagy része hátra volt.

Ahogy a legfelső rétegeket szeltük át, a sűrűdéstől vörösen izzó levegő kiemelte jelenlétünket az éjszakai égbolton. A hatalmas hőtől testünket energiaburokkal védtük meg, mely pajzs ilyen körülmények között csak néhány percig tud védelmet nyújtani számunkra.

Hirtelen szokatlan jelenséget érzékeltünk magunk alatt a felszínen. Az ismeretlen élmény hatására, tartalékainkat pocskolva lefékeztük magunkat, hogy jobban megvizsgáljuk a terepet.

Az energia furcsa szövevényben úszott a talajon, s ebben volt valami egészen értelmetlen, örült logika. Jobban oda kellett koncentrálnunk, mert egészen gyenge jelenség volt, de határozottan érzékelhető. Azután, mikor az anyagi környezetet is próbáltuk értelmezni, feltűnt, hogy az alsó légréteg tetejéig érő vékony és teljesen eldeformálódott tetemek érzékeléséről van szó.

Igencsak megütköztünk a látottakon. Hirtelen annyi megmagyarázhatatlan tényező rajzolódott ki, hogy nem tudtunk viszonyulni a helyzethez.

Először is azon voltunk megütközve, hogy ilyen hatalmas tömegeből álló csoport létezett valamikor, és ezek mind egy szálig elpusztultak.

A következő körülmény az a furcsa forma volt, amit vélhetőleg még a haláluk előtt vettek fel. Egymás mellett „álltak” egy olyan geometriai formában, melyben szinte semmi rendszer és következetesség nem volt kiolvasható.

Összeaszott testük megnyúlt, a szélességük meg önmaguk arányaihoz képest teljesen elvékonyodott. Szögletes formáik nagyjából megmaradtak.

Azt is meglepőnek találtuk, hogy ilyen hatalmas hőségben leereszkedtek. Bár elképzelhetőnek tűnt, hogy valamely behatásnak köszönhetően, később lett az övön ilyen forróság, de ez nem tűnt túl valószínűnek. A sajnálatos pusztulás átható együttérzésével haladtunk tovább, mely gondolat teljesen szükségszerű minden, véges léttel megáldott érző lénytől.

A felszín feletti utunk során tetemekkel hintett, hatalmas tömegek nyomasztó látványa kísért minket. Az északi pólushoz közeledő csoportunk lassan elérte a kiválasztott területet, majd leereszkedtünk a talajra, és felvettük a számunkra legkedvezőbb pozíciót.

Megnyugtató, és egyben furcsa gondolattal töltött el mindenkit az az ismerős, és mégis visszás érzés, hogy egy olyan talapzaton „állunk”, melynek szilárdság illúziója van. A síkhoz viszonyítva olyan hatszög alakú formát vettünk fel, melynek szögleteiben, az ég felé törő toronyba rendeződtünk. Ezt is rutinosan hajtottuk végre, mivel ebben a formációban is megvolt mindenkinek a pontos helyzete. Nekem az általunk alakított épület geometriai középpontjában volt a helyem, mivel az én feladatomban az esemény koordinálása volt.

Alig vettük fel az új helyzetünket, mikor az egyik „lábnál” furcsa energia-kisülést éreztünk. A pazarlást figyelmen kívül hagyva, a talajt borító anyagból áthatolhatatlan falat szőttünk, de így is két társunkat veszítettük el.

A folyamatos, általunk teljesen ismeretlen tényezők hatására úgy döntöttünk, megváltoztatjuk az eredeti elképzeléseinket. Ez azt jelentette, hogy új feladatokat illesztettünk a rendszerünkbe, melynek első lépéseként erősítettük a kollektív elmét. Ezután pillanatok alatt megvalósítottuk a megfelelő biztonsági óvintézkedéseket, és végiggondoltuk, hogy mi történhetett.

Nem született elfogadható ötlet, mindenki egyetértett azonban azzal, hogy az utóbbi események összefügghetnek a rejtélyes körülmények között tömegesen elpusztult társainkkal.

Így egy-egy önkéntesünk mindkét pólusról elindult, hogy fellelje a legközelebbi élettelen halmot.

Rákapcsolódtunk hírhozóink elméjére, biztatást és szeretetet sugározva feléjük.

Északi felderítőnk azonnal engedett a magasságából, és közvetlenül a tetemek fölé ereszkedett. Ahogy jobban megvizsgáltuk a szituációt, rögtön észrevettük a következő furcsaságot: az összes élettelen test teljesen üreges volt. Ezen már nem volt időnk elcsodálkozni, mivel egy jelentős robbanás történt társunk közvetlen közelében. Felderítőnk magatehetetlenül zuhanva csapódott a talajba, hogy az alatta álló elhagyott porhüvelyeket is ízzé-porrá zúzza.

Ekkor már biztosan tudtuk, hogy egy értelemmel rendelkező, rejtélyes lény a pusztulásunkat akarja, valamint az is rendkívül valószínűnek tűnt, hogy ez a bizarr „temető” is neki köszönhető.

A másik sarokról elindult hírhozónkat azonnal visszafordítottam, és a két csoport védelmére fókuszáltam. Új struktúrában kezdtünk formát bontani, melynek köszönhetően a magmából áramló energiát a lehető leghatékonyabban tudtuk felhasználni. Muszáj volt ezt az átmeneti megoldást választanunk, ugyanis kezdtünk kimerülni. Mikor később sikerült pontosan kiszámítanunk azt az elhelyezkedést, mely ennek az új

funkciónak is megfelelt, valamint alkalmas volt az eredeti folyamat bonyolítására, ismételten változtattunk a formán. Úgy véltük, nincs vesztegetni való időnk, a lehető leggyorsabban kell minél több forráshoz jutnunk.

Most, hogy volt állandó energia-utánpótlásunk, és a zárt területünkön belül viszonylag biztonságban éreztük magunkat, elindítottunk egy kommunikációs rutint, mely rengeteg hullámtartományban egy előre kidolgozott rendszer szerint jeleket sugárzott a külvilág felé. Attól függetlenül, hogy a rejtélyes idegen egyértelműen a pusztulásunkat akarta, úgy gondoltuk, megpróbálunk kapcsolatot teremteni vele, mert ha rendelkezik valami minimális öntudattal, akkor csak belátja, hogy ez tarthatatlan állapot.

Nekünk nem volt lehetőségünk részletesen elemezni a környezetünket, mert ilyen veszélyes helyzetben senkit nem engedtem ki a viszonylagos biztonságot nyújtó és egyre erősödő erőterünkön kívülre.

Háromszor fordult meg tengelye körül a bolygó, míg teljes kapacitással a külvilág jeleit értelmeztük, ugyanis ősi szabályaink értelmében lakott rendszereket nem kolonizálhatunk. Mivel a műveletből semmilyen eredmény nem született, és az idegen, pusztulásunkra vágyó életforma nem reagált az üzeneteinkre, a legmagasabb biztonsági intézkedések közepette visszatértünk az eredeti terveinkhez.

Felvettünk egy újabb, még optimálisabb szerkezetű formát, és az ég fölé törő tornyaiunk segítségével a bolygó tengelyén keresztül új erőteret szőttünk csoportjaink közé. Mikor ezt megtettük, rögtön éreztük a feszítő energiát, melyet a fortyogó magma erősített fel hihetetlen magasságokig. Ahogy elértük a megfelelő töltöttséget, megnyitottuk tudatunkat. A rajtunk átfolyó nyers energia segítségével, az égítést pályája körül elkezdjük létrehozni azt a finom burkot, mely hivatott volt kezünkre adni ezt a csodálatos csillagot.

Igen! Mi vagyunk a „Napok” gyermekei, és mégis, néha elkerülhetetlenül ellenük kell fordulnunk, hogy életben maradhassunk. Ezért szabályozzuk különös odafigyeléssel a populációnkat, mert nem akarunk a felfoghatatlan gyönyörűség forrásán, az univerzumon maradandó, gyógyíthatatlan sebet ejteni.

Az érzékeink az eddiginél hatványozottan erősebb támadásokat közvetítettek, melyek a fizikai létünk ellen szóltak, de már ismét erők voltunk. Ünnepeyes és boldog pillanatok voltak ezek.

Végre a hosszú, kimerítő utazás és keresés után lassan módunk nyílik arra, hogy leállítsuk ennek a hatalmas égítéstnek az „évmilliárdok” óta tartó magfúzióját, mely után kihűlt és összezuhanó teste táplálhatja népemet. Miközben az örömteli hangulat és a vég átütő szomorúságának elegye belengte ezt a csodálatos pillanatot, az élet értelmén merengtem. Mindig megérintett egy csillag pusztulása, de vigasztalt a tudat, hogy ez az egy is hosszú időnkig fog megélhetést biztosítani nekünk, míg az összes felhasználható energiát kisajtoljuk belőle.

A lét mindig pusztulással jár. Ezt még most is nehezen tudom elfogadni...

2 Én, a Föld Tanácsának vezetője, az emberiség alkonyának utolsó óráiban írom utolsó soraimat. A végzet szigorú ökle kegyetlen szorítással préseli testünkből az élet és a remény végső foszlányait. Városaink, melyek egykoron tízmilliárdoknak adtak otthont, ma már koporsói a végső pillanatig küzdő társainknak. Mi is csak annyi időt kaptunk, hogy végignézhessük kihűlő otthonunk haláltusáját, miként a cseppfolyóssá váló légkör elmossa civilizációnk fennmaradni képes végső állomását.

A napunk halványodó sugarai már rég nem töltik fel energiával az űrállomásunk celláit, épp csak halovány pislákolása emlékeztet minket egykori küldetésére. Apró kolóniáink, melyek épphogy virágzásnak indultak, csillagunk éltető ereje nélkül szintén a feledés homályába hullnak.

Mindezen események forrása nem is oly rég sújtott le ránk, hogy teljesen kitöröljön minket a világegyetem történelméből.

Sajnos, senki sem menekülhet.

Öntelten és mohón éltük boldognak tűnő életünket, miközben még mindig szilárdan hittünk saját fontosságunkban. Hittük, hogy minden értünk létezik, és minket hivatott kiszolgálni. Az öncélú, különálló személyek, kik népünket alkották, az utolsó pillanatokban eszméltek csak rá, hogy együtt lettünk volna képesek ezt az átütő erőt megállítani. Ezt az egységet viszont nem elbukásunkban, hanem évszázadokkal korábban kellett volna megteremtünk... de lételemünk az önzés, mely halálunkba taszított...

Hiába váltak a széthúzó országok egy nemzetté, hiába alakult meg a Föld Tanácsa, az életünk irányítása így sem került a kezünkbe. A rendszeren belül versenyző és hatalomra vágyó felek mohóságukban szétforgácsolták erőinket és visszavetették fejlődésünket.

Ha az igaz egység, mely pusztulásunkban bomlott ki, nem a sírjainkon virágzik, akkor mára talán kitörhettünk volna naprendszerünk kapuján, és a Galaxisban szétszóródott utódaink emlékezhethetnének ránk... tudnák, hogy milyen hőiesen álltunk helyt az utolsó pillanatokig.

Így viszont létünk visszatükröződésének helyet csak az enyészet könyvében kapunk, mely pusztuló népünk utolsó barátja.

Végzetünk végső hírnöke – mikor igazán ráeszméltünk gyengeségünkre – a felhőtlen eget kettéhasító, hatalmas fémtömbök tengerének képében suhant alá, hogy megmutathassák a létezés deformált és kegyetlen formáját. Csoportjaik a városaink fölött hatalmasodtak, elsötétítve az égboltot és szívünket egyaránt, hogy az emberiség megízlelhesse a félelem ősi és átható formáját.

Hiába próbáltunk repülőinkkel a közelükbe férkőzni, döbbenetes méretük ellenére oly fürgének bizonyultak, hogy az érdektelenségüknek bizonyosságot adva szempillantás alatt odébbálltak.

Ahogy elfoglalták az északi és déli pólusokat, rideg testükből oly hatalmas méretű tornyokat alkottak, melyek messze túlnyújtóztak a légrétegeken, hogy csúcsuk bele vesszen a rideg űr fekete mélységébe. A rettegéstől elborultan is igyekeztünk kapcsolatot teremteni, mely próbálkozások meddők és kilátástalanok voltak. Légiflottánk legnagyobbjait küldtük északnak, de a fémlények által indukált elektromágneses impulzusok, és az önmagukból formált súlyos torony keltette légmozgások tönkretették és összetörték hajóinkat, ahogy tornyaiknak nekicsapódtak.

Ekkor tudtuk meg, hogy sebezhetőek. Az ütközés keltette robbanás kidöntött és megolvasztott kettőt közülük, mely esemény után gigászi darabon tépték fel és aprították össze a talajt borító jégpáncélt. Rendületlen tornyaik mozdulatlanágba dermedve korbácsoltak fel vagy fél kontinensnyi anyagot, hogy áthatolhatatlan gömböt alkossanak a mozgó forгатagból.

Később városaink fölé küldték bosszúszomjas katonájukat, melyet harcosaink ujjongásától kísérve pusztítottunk el, feláldozva tízezreket a mieink közül, kiknek házáit elsodorta és betemette az élettelen roncs.

A remény itt csapott fel szívünkben utoljára. Testüket nem láthattuk, mert a jégforgatag mögé bújtak, de az elkövetkező három napot kihasználtuk. Megteremtve a teljes egységet, képessé váltunk együtt dönteni. Kitelepítettük az „érintett” Északi és Déli városokat, ahogy felkészültünk a nukleáris támadáshoz.

Nem akartunk feltétlenül lecsapni, próbáltuk elemezni őket. Próbáltuk értelmezni azokat a különös jeleket, melyeket kibocsátottak... ilyenformán megértve kommunikációjukat, hogy ellenük fordíthassuk...

A szerencse ezúttal nem szegődött a Föld gyermekei mellé. Az idő felfoghatatlan folyama leáldozott a testünk struktúráját kitevő anyagnak. A forma, mely aprónyi kóddarabban öröklődött tovább évmilliókon keresztül, most elbukott. Hiába állt össze az élettelen anyagból ez a hihetetlen bonyolult molekulahalmaz, hiába ruházódott fel a semmihez képest hatalmas méretű öntudattal és cselekvőképességgel. Nem volt képes megmenteni önmagát. Nem voltunk képesek megmenteni önmagunkat.

Hiszen mi voltunk hivatottak őrizni az életet. Azt az életet, melyet hosszú évezredekig pusztítottunk bolygónkon. Most, mikor népünk utolsó képviselői is beálltak a végzet kapujába, jöttünk csak rá igaz küldetésünkre.

Fajunk képviselői nem céltalanul és ok nélkül kaptak létet és értelmet. Evolúciós fejlődésünknek oka volt, mely ok nem egyezett léha mindennapjaink szétforgácsolt haszontalanságával. Nekünk az életet kellett volna elvinnünk... szétszórunk az egész Galaxisban... ily módon terjesztve az anyag azon szerkezetét, melyet Gaia szült számunkra.

A termonukleáris támadás lépcsőit felépítettük. Több stratégiát dolgoztunk ki, melyekben egyre pusztítóbb mennyiségű hidrogénbombát juttattunk célba. Az utolsó fázisban már számolnunk kellett az összes sarki jég elolvadásával, valamint azzal, hogy bolygónkat lakhatatlanná tesszük, messze a sarkkörökön túl.

Az öklünk a légtérbe lépésük utáni ötödik nap hajnalán sújtott le rájuk. Hatalmas ütéseink alatt bolygónk is felnyögött, ahogy a soron következő lökeshullámok pusztító fergetegként söpörtek végig felszínén.

Bevetettük az utolsó kártyánkat. Ahogy mi hívtuk: Az Isteni Csapást. Ez volt életképességünk próbájának utolsó eszköze.

A robbanás során felszabadult hatalmas felhők gonosz gomolyagként áramlottak át az anyagi világból kiszakadva, hogy ürességük üzenetét közvetlenül átadhassák lelkemnek. Elgyötört testem érzékszervei a halál jelenlétén kívül nem tudtak közvetíteni egyebet. Oly nyilvánvaló volt a pusztulás, hogy nem tudtam a fájdalom fölé emelkedni.

Én az űrállomás irányítószobájának oldalát kitevő falhossznyi ablak tövében álltam. Ha lesz következő életem, ezt a látványt minden következő létformámban megőrzöm.

A sztratoszférában szétterülő atomfelhő miatt, támadásunk sikerességének ellenőrzéséhez műszereink segítségére volt szükségünk, mely berendezések kimért megbízhatósággal közölték a megemészthetetlen eredményt. Mindkét torony a legutoljára felvett szerkezetével, csorbítatlanul lebegett tovább kiindulási helyén. A védőburkuk elillant a környezetükben lévő jókora mennyiségű talajjal, de a fémszörnyek meg sem rendültek.

Néhány kínzóan lassú napig nem történt semmi. A kudarc keserű szilánkjá epeként folyt torkunkon, hogy benuult bábként rángassa halódó testünk öntudatlan halmazát. Aztán a pánik mindent beborító leple rásimult társadalmunk alkotóira, ahogy legerősebb félelmünk ránk telepedett. Az újonnan megismert egységünk a teljes káoszba hullott. A rendszer, melyben hittünk, már nem volt képes fenntartani önmagát. Az értékeink semmivé foszlottak, ahogy az egyéneken felszított túlélőprogram beindította önmagát.

Itt már nem az ismert séma következett, melyhez a közvetlen életveszélyt felismerő és reagáló génkészletünk alkalmazkodott. Itt már nem a ragadozó elől kellett elfutni vagy a vetélytársunkat legyőzni. Egészen más helyzetet kellett volna kezelniük.

A naprendszerünkben viszont nem tudunk sehova sem menekülni...

Az élet és a halál misztériumát meg nem értő, és tudatosságukban mégis öntudatlan egyének nem voltak képesek feldolgozni ezt a dilemmát. Akik teljesen átadták magukat ösztöneiknek, azok szükségszerűen az agressziót választották. Hiszen az ösztönök által uralt ember, ha nem tud megoldani egy helyzetet, megemeli az agressziójának szintjét. Ez az erőszakosság viszont, mely gazdag táptalajon könnyedén burjánozhatott, most napok alatt elmosta társadalmunkat.

A lények az Isteni Csapást követő néhány hétig szinte semmi érzékelhetőt nem tettek, viszont benuult és hitetlen civilizációnk több milliányi képviselője veszett el minden virradatra. A ki tudja, hova menekülő emberáradatok pusztították magukat, miközben raboltak az élelemért, öltek a biztonságosabbnak tartott épületekért és területekért, a többiek pedig gyilkoltak a rend és az államszervezet biztosításáért.

Aztán a fémtornyok fokozatosan létrehozták az egyre erősödő és mindinkább látványosabbá váló erőterületet, mely cseppként ölelte közre a rabszolgaságra jutott Föld tiltakozó alakját. Az energiaszövetük, mely burkot képezett bolygónk körül, koncentrált nyálába gyűlt, pulzálva egyre jelentősebb hullámokat juttatva éltető csillagunk felé...

Később a folyam iránya megváltozott. Már nem az idegenek sugároztak napunk irányába, hanem ők nyelték el a csillag hőjéből kivont óriási energiahullámokat. Akkora falatokat hasítottak ki belőle, hogy napunk minden energialöketre, mintegy válaszul, felváltva összezuhant és kitágult.

A folyamat, sajnos, nem maradt ezen a szinten. Rá kellett ébrednünk, hogy nem így táplálják magukat, és nem ez a végső ok, mely miatt idejöttek. Sokkal több hőt vezettek el Napunktól, mint amit az meg tudott termelni. Immáron nem csak a felszínről, hanem a legmélyebb belsőjéből is.

A hatalmas tüzkályhában ötmilliárd éve tomboló magfúzió leáldozóban volt. Ahogy az egyre gyorsabban hűlő égítést a gravitáció mélyedésében összeösszerándult, a tömörödő anyag újult erővel borult ismételtelen lángba, egyre erősebb pulzálásra kényszerítve hordozóját.

Az ellenállás azonban nem tartott sokáig. Ezek a hihetetlen és rémisztő lények elvezették Napunk összes energiáját, hogy kicsiny fehér törpeként keringjen egykori pályáján...

Mire csillagunk végképp kihunyt, Földünkre már rég nem lehetett ráismerni. A kontinensek és a szilárdra fagyott tengerek felett immár egy összefüggő óceán hullámzott: a légkör óceánja.

A démonok, melyek mindezt létrehozták, elégedetten hagyhatták el bolygónkat, hogy beleveessenek Napunk összetömörült forgatagába. Ők biztosították túlélésüket és megtelepedtek új otthonukban.

Az úrállomás rögtönzött plutónium-elemei még sokáig kitartanak, de a műszereinket és életfenntartó berendezéseinket nem az örökkévalóságnak terveztük. A fűtőrendszer ma adta fel a szolgálatot, így lassan a szkafandereinkbe kényszerülünk...

Bár már rég nincs semmi remény az emberiség és a földi élet utolsó képviselői számára, mi még tartjuk magunkat...

